

Најзначајнији акти Организације уједињених нација у области радног права јесу: Универзална декларација о правима човека (из 1948) и Међународни пакт о економским, социјалним и културним правима (из 1966).

У оквиру Међународне организације рада усвајају се препоруке (немају обавезну правну снагу, али имају политички и морални ауторитет) и конвенције (врло су значајне и имају правну снагу, па обавезују државе чланице које су их ратификовале).

Према Уставу Републике Србије, општеприхваћена правила међународног права и потврђени међународни уговори саставни су део правног поретка Републике Србије и непосредно се примењују.

У Републици Србији **унутрашњи извори радног права** јесу: одредбе Устава Републике Србије о праву на рад и правима по основу рада; закони; подзаконски акти; колективни уговори; правилници о раду и други општи акти којима се уређују радни односи и права по основу рада.

О одредбама Устава било је речи у делу Приручника који се односи на Уставно уређење.

Закон о раду има карактер општег закона о радним односима и важи за све запослене и све послодавце, ако посебним законом није друкчије одређено.

Од **посебних закона** нарочито је значајан **Закон о државним службеницима**, који се примењује на радне односе у државним органима. Због специфичности положаја запослених у неким државним органима (запослени на пословима безбедности, порески и царински службеници и слично.), поједина питања радноправног статуса државних службеника у тим органима уређују системски закони у областима које су у њиховом делокругу, као што су, на пример, **Закон о пореском поступку и пореској администрацији, Царински закон, Закон о полицији, Закон о извршењу кривичних санкција и други.**

Када је реч о радним односима у органима аутономне покрајине и органима јединица локалне самоуправе, у марту 2016. године донет је Закон о запосленима у аутономним покрајинама и јединицама локалне самоуправе. Овим законом се уређују права и дужности из радног односа запослених у органима аутономних покрајина и јединица локалне самоуправе. Такође, одредбе овог закона се примењују и на запослене у органима градских општина, као и службама и организацијама које оснива надлежни орган аутономне покрајине, јединице локалне самоуправе и градске општине, према посебном закону. Одредбе овог закона се не примењују на запослене у привредним друштвима, предузећима, установама, јавним агенцијама, фондовима и фондацијама које оснива надлежни орган аутономне покрајине, јединице локалне самоуправе и градске општине, према посебном пропису.

Одређена права по основу рада уређују и следећи закони: Закон о безбедности и здрављу на раду, Закон о условима за заснивање радног односа са страним држављанима, Закон о запошљавању и осигурању за случај незапослености, Закон о пензијском и инвалидском осигурању, Закон о здравственом осигурању, Закон о мирном решавању радних спорова, Закон о штрајку и тако даље.

Права, обавезе и одговорности из радног односа уређују се и колективним уговором и уговором о раду, а правилником о раду, односно уговором о раду само када је то Законом о раду одређено.

Законом о државним службеницима прописано је да Влада и репрезентативни синдикати који су основани за територију Републике Србије закључују **посебан колективни уговор за државне органе**, који се примењује на права и дужности државних службеника и намештеника.

Међусобни однос закона, колективног уговора, правилника о раду и уговора о раду. Колективни уговор и правилник о раду (даље: општи акт) и уговор о раду не могу да садрже одредбе којима се запосленом дају мања права или утврђују неповољнији услови рада од права и услова који су утврђени законом, али се овим актима могу утврдити већа права и повољнији услови рада од права и услова утврђених законом, као и друга права која нису утврђена законом